

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 14, Nummer 2
April-mei-juni 2008
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Dag Allemaal	2
Uit de Brieven Van Inge: Wel en Wee	4
De Taporiwerking een vierluik. Deel 2: De logistiek	8
Financieel Verslag 2007 en Begroting 2008	11
Praktische informatie	14

Dag allemaal,

Deze keer schrijf ik deze brief vanuit... Moorsele. Ik ben voor even in België: even bij de familie, een beetje voor Taporí, even verpozen... Het doet deugd en er is wat tijd om "achterstallig werk" toch nog klaar te krijgen... waaronder ook dit schrijven.

Zoals afgesproken is deze vogel van papier de tweede van een "miniserie" waarin we de vier luiken van Taporí opnieuw belichten. Deze keer gaat het over de boekhouding, het onderhoud en de autofinancieringsprojectjes "winkeltje voor gezonde voeding" en het recyclageprojectje... De "logistieke" kant van Taporí dan... wat enerzijds saai en droog kan lijken... maar het helemaal niet is als je er onmiddellijk de mensen met gans hun verhaal bij ziet:

Rosita met haar negen kinderen... vrouw van het eerste uur, beresterk en altijd gereed met helpende handen, altijd blij, nog nooit horen klagen... de eenvoud op zich. Alle kinderen gaan naar school, welopgevoed en welgevoed: "Een arme familie?" hoor ik jullie misschien vragen en ik zou bijgod niet weten wat te antwoorden... Ze hebben het helemaal niet breed, eten elke dag dezelfde soep, de kleren tot op de draad versleten, dat wel, maar ze zijn altijd proper... Hun huisje... hoog op de berg... water is er nog niet... pure ruwbouw en de vensters zijn voorlopig nog plasticzakken... Maar er wordt veel gelachen en goed voor elkaar gezorgd, er is geen honger en er is nog tijd over om voor anderen te zorgen... Dat is echt Taporí... Rosita... vrouw van het eerste uur.

*En dan is er Isabel en haar drie dochters en nu ook kleinzoontje... Over haar man spreekt ze liever niet want het gaat helemaal niet goed als je bijna elke dag slaag krijgt en vernederd wordt... zo erg tot je beslist dat het genoeg geweest is en je kinderen je bijna dood vinden... En dan toch weer kop op... want Dennisse heeft haar nodig. Toen ze één jaar oud was moest ze opeens almaar overgeven... Men dacht dat één of andere parasiet in haar buikje zat... maar het was een zware hersenvliesontsteking die pas na een week ontdekt werd... toen de schade al was aangericht... Een moeilijke weg begon waarin we als Taporí toch wel een lichtje geweest zijn en nog altijd zijn... Nu kan Isabel weer zo mooi dansen... zoals in Afrika... niemand doet het haar na... "Ik wil graag iets lezen over mijn voorouders en misschien wel ooit nog eens teruggaan van waar ik eigenlijk kom"...
(1)*

En Cristina... die Taporí recht houdt... toch alleszins op financieel vlak: uiterst correct, touwt met excellprogrammas als we de begroting opmaken en niet bang om iedereen aan te sporen om zijn steentje bij te dragen om de autofinanciering op te krikken... best van al door zelf, samen met haar moeder, het voorbeeld te geven: als er moet gekookt worden voor het eefestival of een zaal klaargemaakt voor één of andere activiteit zijn ze er altijd

bij van het begin tot het einde. Zij is het die de puntjes op de "i" zet.

En Margarita... een schrijnend verhaal waar we helemaal... en misschien nooit... klaar mee zullen zijn... Ze noemt me soms "mama"... dus ben ik al twee keer grootmoeder maar 'k vraag me eerlijk af of ik wel genoeg doe voor haar en de kinderen. Ik geniet als Stalin de deur van de consultatie bijna omver klopt dat iedereen schrikt en denkt dat er iets ergs gebeurd is...: "Ik heb mijn eerste twintig op twintig gekregen"... of als Anahi drie kaarsjes uitblaast en ik me herinner hoe we haar verzorgden gelijk een klein kuikentje met een lamp boven haar bedje zodat ze niet zou afkoelen... Toen woog ze 1900 gram ... en nu is ze een quitige peuter van drie jaar oud wier thuis Taporí is. Maar het doet zo'n zeer als Margarita weer afglijdt en al haar dromen verliest... Ze wordt ouder..., misschien ook wijzer, maar beseft ondertussen altijd maar beter welke ravage haar kinder- en jongerenjaren geweest zijn... Een ravage die haar tekenen nalaat... Wat nooit zal gebeuren is helemaal de moed opgeven... We zullen er altijd zijn... gewoon maar zijn...

Zo zie je maar dat spreken over de logistieke kant van Taporí helemaal niet saai is... Een beetje verder vinden jullie ook nog de beloofde cijfers: het financiële rapport van 2007 en de begroting voor 2008. En stillekes zeg ik jullie daarbij weer dankjewel...

Misschien voor dit jaar nog en hopelijk zeker voor volgend jaar, gezien we in een "sociaalgezind regeringsbewind" zitten, voorzien we meer officiële nationale subsidies te krijgen, voornamelijk voor het luik revalidatie, meer bepaald het dagcentrum. Het deeltje "internationale steun" dat hierdoor zou vrijgemaakt worden zal dan voor andere projectjes gebruikt worden... want Taporí blijft groeien... zowel inhoudelijk als structureel nu een samenwerkingsverband met het pas opgerichte "departement handicap" binnen het Ministerie voor Volksgezondheid in de maak is... waarover wellicht meer in volgende vogels van papier.

Hartelijke groeten, deze keer van dichtbij,

(1) Over de Afro-Ecuadoranen: Zwarte mensen zijn in Ecuador aanwezig sinds meer dan 400 jaar. Het grootste deel van hen stamt nu af van overlevenden van gezonken schepen voor de noordkust van Ecuador en Zuid-Colombia, in de zeventiende en achttiende eeuw. Deze mensen organiseerden zich in gemeenschappen in landelijke gebieden, afgezonderd van de indigenas en spaanse kolonialisten. Ze vestigden zich voornamelijk in de noordelijke kustprovincie Esmeraldas en stroomopwaarts langs de rivieren. Een andere belangrijke groep is afkomstig van slaven van grootgrondbezitters aan de kust en in het Andesgebergte, die hun vrijheid kregen na de slavenopstand in 1860. Beide groepen zijn oorspronkelijk vooral afkomstig uit West-Afrika (Kongo, Angola, Nigeria en Nueva Guinea) en hebben de achternamen van hun vroegere spaanse "eigenaars" of namen hun eigen verspaanste afrikaanse achternaam terug. Een derde groep is afkomstig uit Jamaica. Zij kwamen werken in Ecuador op het einde van de negentiende en het begin van de twintigste eeuw toen de grote spoorlijn tussen Quito en Guayaquil aangelegd werden. Zij hebben dan weer engelse achternamen en waren de grondleggers van de georganiseerde arbeidersbewegingen. Deze groepen leven nu vooral in de steden.

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (I)

Woensdag 2 april 2008

Quito en heel Ecuador blijven "gezegend" worden door Sinte Pieter en het regent dat het giet... zodanig dat er hier een superbelangrijk kruispunt, je zou het het grote klaverblad aan de ingang van Brussel kunnen noemen, ingestort is. Onder een weg liep, of liever loopt, een rivier en de collectoren konden gisteren het water niet slikken. Vandaar dat er plots een gat van wel 60 meter diameter en vijftig meter diep geslagen is, temidden van dat klaverblad: grote emergencia dus... gelukkig en wonder boven wonder zonder dat er doden bij gevallen zijn. Maar het verkeer zit hier helemaal in de knoop. Kan je je dat voorstellen... voor een stad van bijna twee miljoen inwoners? Gisterenavond werd aangekondigd dat er vandaag en morgen geen school is, net na de paasvakantie... en het blijft maar regenen. Nog nooit meegemaakt. 't Mag wel beginnen veranderen hoor hoewel de planten en bloemen helemaal niet klagen en bij het minste zonneke, dat zich gelukkig nu en dan toch wel laat zien, schitteren in al hun pracht en weelde.

'k Zal nog wat papieren in orde brengen en mijn agenda regelen voor morgen. De consultaties waren weer zwaar o.a. met een grootmoeder met een baby'tje wier moeder schizofreen is en mentale achterstand heeft, de vader niet gekend. 't Kindje ziet er gezond uit, maar heeft wel een hartgeruisje en er zijn ook wat voedingsproblemen: zo zijn we weer op weg met een nieuwe familie.

En dan ook nog iets schoons: na meer dan een jaar en ondertussen ook enkele herinneringsbrieven kwam een familie terug opdagen die we anderhalf jaar geleden heel dringende geldhulp gaven voor een medische behandeling bij een meisje van 15 jaar die een speciale bloedtransfusie nodig had ter behandeling van een spierverlamme ziekte (Myasthenia gravis)... We hielpen met 1100 usd... en ze kroop door het oog van een naald. Nu stelt ze het goed, nog altijd onder behandeling maar zonder gevaarlijke crisis. Ivm het geld werd afgesproken dat ze zouden komen om overeen te komen hoeveel we als gift zouden aanzien en hoeveel en hoe ze de rest zouden terugbetalen, maar er kwam niemand: dat terwijl het toch wel een familie is met enige mogelijkheden. Grote teleurstelling dus bij mij en boosheid bij vele mensen van Tapani. Ik schreef een kleine uitnodiging, dit tot twee maal toe maar zonder reactie. Toen vertrok een echte aanmaningsbrief, niet dat we hen op straat zouden zetten... maar hen wel aantonend dat wij geen geldfabriekje hebben en dat dit onze mogelijkheden om verder andere mensen, in dezelfde situatie als zij op dat moment, beperken. En vandaag, heel plots de tante van dat meisje... samen met de grootvader die een klein boerderijtje in het subtropisch gebied richting kust heeft en suikerriet kweekt. Eenvoudige mensen, beschaamd, zodanig dat ik er zelf ook van beschaamd werd. Maar het werd een heel mooi gesprek... over geven en geven, over solidariteit en hulp nodig hebben. En ze brachten 200 usd mee, de op-

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (2)

brengrst van een familieactie waarbij ze het suikerriet tot suikerblokken hadden verwerkt... en zo zullen ze om de twee maanden verder 6 keer 100 usd brengen, telkens als het suikerriet weer geogost kan worden. De rest zullen we hen schenken, zoals we altijd wel doen met een deel van de grote uitgaven. En er waren ook nog vele groeten van Anita: dat ze zich heel goed voelt en dat ze heel goede resultaten behaalt op school. Zoals ik al schreef: ik was enigszins beschaamd, maar anderzijds toch zo content. Blijkbaar was het nodig om nogal hard te reageren in die aanmaningsbrief om die ganse familie wat wakker te schudden. Maar het lukte en op een eerlijke manier kwamen ze hun verontschuldigen brengen en zelf meehelpen zodat Taporí ook in Ecuador solidaire mensen kent. Toch wel mooi hé.

Donderdag 10 april

Ik kreeg gisterenmiddag een telefoontje "vanwege het presidentiële paleis". Het eerste wat door mijn hoofd schoot: "Wat is er niet in orde met mijn papieren?" Stom hé, maar toch eerst die reactie. Een secretaresse belde met de boodschap dat mijnheer de president geïnteresseerd is om mij te ontmoeten, samen met een groepje andere buitenlanders die hier in Ecuador in alle stilte bergen werk verzetten en dat hij mij uitnodigt voor een middagmaal volgende week woensdag om 14.00 uur.

Mijn volgende gedacht was of het toch wel geen grapje was en ik vroeg het ook aan die mevrouw. Toen zei ze dat ze via de echtgenote van de president(1) mijn naam en gegevens hadden en ze gaf me een aantal praktische gegevens door.

Dus, volgende week "met col en man-

chet", 'k zal er zijn en als het past van de gelegenheid gebruik maken om het grote werk ivm handicap en gezondheidszorg aan te kaarten. Daarover had ik trouwens vandaag een kleine vergadering in de Universidad Andina waar men een cursus en congres aan het voorbereiden is over "handicap vanuit een kritisch oogpunt" en waarbij het luik "gezondheid en gezondheidszorg" nog niet echt aangekaart is. Maandagavond hadden we, de equipe van Taporí (Luz, Ximena, Alba Maria en Alba Cañar) daarrond al een eerste vergadering.

(1) Sinds een paar jaar is Edwin Correa de nieuwe president van Ecuador. Hij studeerde ondermeer in België, heeft tijdens die periode zijn Belgische vrouw ontmoet en is met haar in Ecuador getrouwd

Donderdag 17 april

Hier alvast een "kortberichtje": 't was lekker en aangenaam en op 't gemak, heel informeel. 'k Heb vooral met zijn echtgenote gebabbeld en we kwamen tot de grappige conclusie dat veel in ons geschiedenis heel gelijklopend geweest is, niet alleen de data en plaatsen van elkaar leren kennen (1992, Leuven en Louvain-la-neuve), maar ook de eerste indrukken over hier, ziek hier aankomen, en dan op weg gaan, trouwen voor de wet hier en voor de kerk in België, kindjes krijgen, en zovele mooie en soms ook moeilijke gedachten en momenten, enzovoort. De president dacht eerst dat ik "ook" missionaris was (... want dat waren de meesten: paters en zusters... o.a. ook Sabine Baekelandt, afkomstig uit Gullegem, die het gebed voor het eten zong) en

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (3)

toen zei ik dat ik "geen statuut" en dus ook "geen naam" heb in België. Ik was de jongste van allen en heb één en ander kunnen laten vallen over de internationale coöperatie, waarbij de opmerking viel dat de "informele coöperatie" toch wel de beste is voor Ecuador. We praatten ook over het nog zo vele werk binnen de gezondheidssector, en meer bepaald bij mensen met handicap, en over de manier van werken (vanuit de mensen zelf). Verder werd er nog over van alles en nog wat gepraat: bijna iedereen kwam met heel concrete vragen vanuit verschillende interesses en hoeken, wat niet toeliet dat het gesprek zich verdiepte, maar in ieder geval was het een goede "start" om eventueel verder te gaan.

Zoals ik al zei: het eten was lekker: Als voorgerechtje verse krab met aardappelkes en een lekker sausje, als hoofdgerecht een goede biefstuk met puree en wortelkes en als dessert een appeltaartje en koffie.

Voila, 't was een "spannende" dag en ik geniet er nog van na en hoop eerlijk dat we met die mensen, hij zelf en zijn vrouw, ooit nog eens goed "verder kunnen klappen", al was het alleen maar om ervaringen uit te wisselen en mekaar tot steun te zijn.

Vrijdag 2 mei

Eergisteren was het een "topdag" op de consultatie: rond de twintig patientjes gezien met maar één met een gewone verkoudheid. Verder alleen maar erge en moeilijke problemen:

het kleinste kindje dat ik ooit in mijn handen had: 1400 gram, met enkele aangeboren misvormingen. Maar het leeft. Niet te geloven! Dan ook nog een kindje van zes maanden met psychomotore achterstand, een kanjer van een heupluxatie en hoogst waarschijnlijk volledig blind, waarschijnlijk door een infectie tijdens de zwangerschap. Het kindje werd tot nu toe opgevolgd (d.w.z.: vaccinaties in orde gebracht maar niets meer) in het ziekenhuis waar het geboren werd, maar ze hadden de problemen niet gezien. En dan ook nog een man met een progressieve hersenafwijking en een nieuw meisje van 11 met downsyndroom en een ander al gekend kindje van 10 maanden oud met zware hersenverlamming en nu ook nog een bloedstollingprobleem, hoogst waarschijnlijk toch wel geneeslijk, erbovenop. Ewel... moet ik nog voortdoen. Het kon gewoon niet op. Natuurlijk reuzeinteressant, soms ook moeilijk... en daarbij zo dicht bij de mensen mogen staan. 'k Ben toch zo gaarne "docteur"...

Zaterdag 10 mei

Hier zijn we bijna gans klaar voor de eerste communie (2): de kippen en het varken zijn geslacht (en terloops slachtte Saulo ook nog twee konijnen voor volgende week), de groenten zijn versneden, de kleren hangen allemaal klaar, de kinderen zijn gewassen en slapen nu, het communiekleed hangt sprankelend wit klaar, samen met het kruis en de kaars en het bloemenkroontje, de schoenen zijn gepoetst, de stoelen staan klaar, het huis is proper... Wat wil je nog meer...

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (4)

Ik ben er moe van... maar toch ook wel heel blij... want vandaag had ik een heel interessant gesprek in het Ministerie van Volksgezondheid in het gloednieuwe "departement handicap" (al moet je daar niet meer dan een tafel, een bureau en twee computers samen met twee mensen van voorstellen)... De weg staat open om op stap te gaan... op zoek naar meer structurele maatregelen... Ik mag een onderzoeksprotocol uitschrijven en er is geld voor onderzoek. Maandag zal het idee aan de minister voorgelegd worden. Het onderzoek omvat eerst een beschrijvende studie die drie cirkels aanpakt: "vraag van de patiënten met handicap en hun familie", "technische noden voor die mensen" en "het reële aanbod van de gezondheidsdiensten", voornamelijk op kwalitatief vlak en met het oog om daarna een actieonderzoek uit te voeren wat interventies in de bestaande diensten kan omvatten of het uitwerken van een nieuw plan. Ik vertelde over het plan dat ik voorstelde in mijn thesis en de interesse was heel groot. Blijkbaar vinden ze ook dat ik er wel over weet mee te praten... Dus het klikte en we kunnen vooruit.

Misschien wordt een droom die ik al lang heb ivm de organisatie van de gezondheidsdiensten voor mensen met een handicap via deze en ook nog andere wegen nu ook werkelijkheid.

(2) *De Eerste communie van Sarah: in Ecuador wordt eerste communie gepland tijdens het vijfde leerjaar van het Lager Onderwijs.*

Zondag 25 mei: een mail met als onderwerp 'goed en heel aangekomen' (3)

Nog ne keer aan iedereen die we mochten ontmoeten : "dankjewel voor de fijne week". 'k Heb ervan genoten en ben weer klaar om met veel "moed en levensvreugde", zoals ze me dat in Gits zo schoon toewensten, verder te gaan.

(3) *Zoals gemeld in het vorige nummer was Inge voor een tiental dagen in België (15 tot 24 mei)*

Op vrijdag 16 mei mochten we een 120 vrienden en sympathisanten verwelkomen in de Bamo-school te Moorseele: Inge gaf er een korte uiteenzetting over 15 jaar Tapori en achteraf werd nog gezellig gebabbeld, een glaasje gedronken. De Wereldwinkel, die voor het drankje instond schonk de opbrengst 230€, aan Tapori. Noël en Agnes stelden hun technische apparatuur ter beschikking en de zaal van de school mochten we gratis gebruiken. Ook dat allemaal bestaat nog.

Inge

De Taporiwerking een vierluik. Deel 2: De logistiek

In 2008 belichten we in elk nummer van de vogel een deel van de werking van Tapori. Vandaag een stukje over boekhouding, onderhoud en autofinanciering via winkeltje en recyclage.

Het winkeltje met gezonde voeding: "Girasoles" ("DE ZONNEBLOEM")

Mijn naam is María Isabel Ferigra en ik werk in Tapori sinds 9 jaar. Ik begon naar Tapori te komen toen men nog in het parochiecentrum werkte. Ik heb namelijk een dochter met een handicap door een zware hersenvliesontsteking toen ze één jaar oud was. Wat voor ons het belangrijkste en mooiste is, is dat Dennisse heeft leren spreken in Tapori en nu is ze ook veel rustiger dan vroeger. Ik vind het zo fijn met haar te kunnen praten.

Even later begon men de huidige installaties van Tapori te bouwen en men zocht een familie die er wilde wonen. Wij namen maar al te graag dit voorstel aan en ik woon er nu al acht jaar samen met mijn drie dochters en... sinds kerstmis ben ik ook al grootmoeder. Mijn oudste dochter Lizeth, die nu 16 is, heeft een kindje. Hij heet Jair.

De periode van de zwangerschap van mijn dochter Liseth was helemaal niet gemakkelijk want mijn man stak alle schuld op mij... Ik had niet goed genoeg voor haar gezorgd. Nu is mijn man niet meer thuis. Hij mishandelde mij en de kinderen heel erg. Het was een heel moeilijke periode, maar nu is de rust weergekeerd en probeer ik zoveel mogelijk van dit nieuwe leven in huis te genieten.

Ik heb al heel veel meegemaakt sinds ik in Tapori woon: heel mooie dingen waar ik me aan optrek, zoals de kinderen met een handicap zien evolueren en zoveel dingen leren... Maar ook veel moeilijke en heel trieste dingen. Hier heeft men mij geholpen toen ik zwanger was van mijn derde dochter. Ik was zo bang dat zij ook een probleem zou hebben, maar gelukkig is alles heel goed met haar.

In Tapori was er van in het begin een deelproject rond gezonde voeding. De

patiënten krijgen er sinds jaar en dag een kleine versnapering aangeboden die inbegrepen zit in de prijs van de consultatie. Op die manier leren we de mensen andere smaken kennen en vooral meer voedingswaren met eiwitten te gebruiken. In het begin hielp ik mee met Teresa, maar nu staat het project onder mijn hoede en is het mijn verantwoordelijkheid het project staande te houden en te doen groeien. Mijn loon hangt af van wat ik verkoop en elke maand draag ik 100 usd bij aan Tapori, voor het water- en elektriciteitsverbruik en als subsidie voor de andere lonen waar niet genoeg inkomsten zijn. Soms is de verkoop niet zo groot en is het "werken om te overleven", maar dit is zeker geen klacht want het is een heel mooie ervaring om nieuwe producten uit te proberen, mensen te helpen en nieuwe mensen te leren kennen. Ondertussen helpt mijn dochter me ook vaak en ik kan je verzekeren dat ze heel lekker kan koken.

Mijn werk bestaat erin gezonde producten klaar te maken: sojamelk, taarten op basis van soja en wortelen, empanadas van maïs, quinoa of soja met allerlei vullingen, quimbolitos (dat zijn een soort cakejes op basis van quinoa die gestoomd worden in bladeren van bepaalde planten); sojaboontjes en apenoortjes die geroosterd zijn in rietsuiker of met zout, bananen- en yucachipkes, muesli en nog veel meer lekkers. Voor wie wil maak ik ook een middagmaal klaar en voor de dokter een lekkere fruitsap van boomtomaten na negen uur consultaties aan één stuk door.

Als ik al ooit zou weggaan van Tapori, dan zou ik elders een gelijkaardig project opstarten. Maar voor het ogenblik denk ik er niet aan om weg te gaan want ik voel me er goed. Ik ben heel dankbaar tegenover iedereen die mij hier geholpen heeft en wil heel graag verdergaan met dokter Inge als voorbeeld voor mijn ogen.

'María Isabel heeft drie kinderen en moet het alleen runnen. Ze staat in voor het winkeltje Girasoles en bij de vraag waarom ze in Tapori blijft is het antwoord: 'De andere helpen, in het bijzonder de kinderen met een handicap

De Taporierwerking een vierluik. Deel 2: De logistiek

Boekhouding:

Mijn naam is Cristina González en ik ben 26 jaar oud. Ik ben de boekhoudster in Tapori. Ik ben getrouwd en heb een zoontje van zeven jaar. Ik studeer nu het derde jaar boekhouden aan de Universidad Central (de staatsuniversiteit) van Quito. Voor onze studies moeten wij verbonden zijn aan een instituut of bedrijf: vandaar dat ik in Tapori werk. Elke dag sta ik om vijf uur op om op tijd in Quito op de lesbanken te zitten. De lessen zijn 's morgens van 7.00 tot 9.00 en 's avonds van 18.00 tot 20.00 uur. Daarom ben ik veel onderweg, maar ik studeer op de bus.

Ik startte in Tapori op één april 2004. Alicia Gonzalez, die vroeger meewerkte met priester Antonio Jaramillo stelde mij voor om haar taak over te nemen toen zij omwille van persoonlijke redenen niet meer verder kon werken. Alicia hield de rekeningen bij in Tapori en vertrouwde me om haar plaats in te nemen. Mijn eerste grote taak was het legaliseren van de vzw TAPORI, PALADINES DE LA FELICIDAD, die erkend werd door het Ministerie van Sociaal Welzijn op 9 maart 2005 (Ministerieel akkoord No. 4907).

Ik ben graag in Tapori en voel me sterk verbonden met het sociale werk dat hier gerealiseerd wordt voor mensen met een heel laag inkomen en kinderen met een handicap. Zij zijn heel lief en zacht-aardig.

Ik wil heel speciaal alle mensen die onze vzw ondersteunen hartelijk danken, want zonder jullie hulp zou het voor ons heel moeilijk zijn verder te werken. Wij organiseren hier ook regelmatig acties die wat geld in het laatje brengen: volksfeest, rommelmarkt, festival met typisch eten van hier (en ook pannenkoeken van België), ... Daar werken alle personeelsleden en ook vele ouders aan mee en krijgen we soms de steun van andere mensen die zich identificeren met ons werk.

Jullie mogen er honderd procent zeker van zijn dat het geld dat we ontvangen vanuit België goed beheerd en verdeeld wordt. We proberen zo zuinig mogelijk te zijn en "draaien elke frank twee keer om vooraleer die uitgegeven wordt".

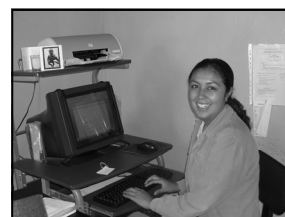
Het recyclageproject:

Mijn naam is Rosa Hidalgo en ik ben verantwoordelijk voor het project waarin we oud papier en karton recycleren en verwerken tot artisaanaal papier. Ik werkte van in het begin mee met de toenmalige parochiepriester Antonio Jaramillo en met dokter Inge. We startten toen een kinderdagverblijfje op en ik zorgde ook dat het parochiecentrum er altijd netjes bij lag. Toen Tapori verhuisde naar zijn eigen gebouwen, in 2000, bleef alles leeg achter in het parochiecentrum en Antonio werd vervangen door een andere priester die helemaal niet van sociaal werk houdt. Ik had geen werk meer maar gelukkig vroeg dokter Inge of ik verder bij Tapori wilde horen... waarmee ik maar al te graag instemde. Ik verdien er wat geld om te kunnen bijdragen in mijn gezin. Ik heb namelijk negen kinderen en zes van hen gaan nog naar school. Ook met hulp vanuit België hebben we ons eigen huisje kunnen bouwen hoog op de berg en sinds een jaar wonen we erin. Nu is het nog wel altijd ruwbouw maar we zijn zo blij dat het ons eigen huisje is. Het is immers niet gemakkelijk om voor een groot gezin enkele kamers te vinden om te huren.

In het begin werkte ik in Tapori in het onderhoud, maar al snel legde ik me toe op het klasseren van oud papier en karton dat sommige patiënten meebrachten als een deeltje van de betaling van de consultatie. Het geklasseerde papier kon iets duurder verkocht worden dan als alles door elkaar is. Op de duur wisten vele mensen in Pomasqui dat wij oud papier verzamelen en zo werd het almaar meer. Nu haal ik minstens twee of drie keer per week met een kruiwagen het papier op.

Zo groeide stilletjes aan het idee om van het oude papier artisaanaal papier te maken... maar ik geloofde niet echt dat ik zoiets wou kunnen... Er kwam iemand om de cursus te geven en ik zag dat er veel moois kon gemaakt worden en dat we zo ook wat meer inkomsten konden krijgen zodat ook mijn loon niet meer gesubsidieerd moet worden. Ik hoop op middellange termijn ook iets te kunnen bijdragen aan Tapori.

We leerden er verschillende soorten papier met vele kleuren en vormen maken: papier met ajuinschillen, met maïs, met thee, ge-

Christina is de boekhoudster. Zij werkt 15 u per week in Tapori en schrijft zelf: 'Ik voel me goed bij de mensen die naar Tapori komen'

'Rosa Maria....Rosita voor de Taporimensen, moeder van 9 kinderen, werkt er als geen ander, voor haar gezinnatuurlijk!, maar ook "om Tapori vooruit te helpen en nuttig te zijn voor andere mensen, want ik hou van gemeenschaps- en sociaal werk"

De Taporiwerking een vierluik. Deel 2: De logistiek

droogde bloemblaadjes, ... We leerden ook doosjes, boekjes en kaartjes maken en we versieren ze met gedroogde bloempjes, kaneel, kruidnagel, steranijs, lijnzaad, quinoa en de schil van enkele vruchten. Op andere kaarten borduren we tafereel van bij ons.

Nu wordt een deel van het papier dat we klasseren verkocht aan industriële recyclagebedrijven en het andere deel verwerken we tot artisaan papier en afgewerkte producten. Onlangs maakten we voor het eerst "doopsuikerdoosjes" voor België. Op deze manier zal dit project weldra helemaal onafhankelijk worden.

Ik voel me hier heel blij omdat vele mensen in mij ook een voorbeeld gezien hebben: Ik kan hen tonen dat het mogelijk is om hier met een grote familie waardig te leven en je ook nog in te zetten voor anderen. Ik zie er niet tegenop om andere mensen te leren wat ik kan en zie dit niet als competentie. Ik krijg er alleen maar meer vrienden door en als ik even in nood zit staan ook zij klaar om mij te helpen. Ik hoop altijd de moed te vinden om de mensen die in mij het volste vertrouwen hebben niet teleur te stellen en met een zandkorreltje mee te helpen de wereld een beetje beter te maken.

... Als dat al niet "Tapori, vriendschap tegen armoede is"... , voegt Inge eraan toe.

Het onderhoud.....

Margarita tenslotte....Zij staat in voor het onderhoud van het Tapori-gebouw, telkens het haar wat goed gaat. Zij was het meisje van 13 waarover we enkele jaren terug hebben geschreven, nu de jonge vrouw geworden die blijvend moet ondersteund worden, 21 jaar oud en op haar dertiende al moeder, ongewenst, verkracht, alleen op de wereld en op haar achttiende opnieuw bedregen: alleen moeten instaan voor twee kinderen!

Tapori is voor haar een 'thuis', en haar huis(je) is een kamertje in Pomasqui. Als ze aan het werk is, dan is het met volle overtuiging en met de glimlach. Zelf zegt ze: 'Waarom ik in Tapori werk? Omdat is er graag ben. Ik voel me er rustig.' Duimen maar.

Margarita: voor haar is Tapori een beetje een thuis. Zij doet onderhoudswerk en vindt er ook wat ruggesteun. Waarom Tapori?
"Omdat ik er graag ben. Ik voel me er rustig."

Financieel Verslag 2007 / Begroting 2008: blz 12-13

Op bladzijde 12 en 13 vindt U het financieel verslag voor 2007 en de begroting voor 2008. Dit zijn twee bladzijden met heel wat cijfertjes die toch een woordje uitleg nodig maken. Die vindt U hieronder. Vragen en Suggesties altijd welkom !

basisvoorzieningen: water, elektriciteit, communicatie telefoon-PC-internet

100/1 pers.kosten = personeelskosten (lonen en sociale zekerheid)

De Belgische bijdrage onder de vorm van giften van familie en vrienden en onder de vorm van "loonadoptie" door bedrijven als Cortina NV en Grootkeukens Bossuyt, waarover meer uitleg in volgende vogel van papier, is tot op heden essentieel voor Tapori. De Ecuadoraanse staat betaalt tot nog toe alleen het loon van de leraren in het avondschooltje. Dit is de reden waarom dit projectonderdeel niet opgenomen is in de hier voorgestelde begroting. En in het kader van de "formele" internationale ontwikkelingssamenwerking (zie pijler 1, 2 en 3) kan men praktisch nooit op projectondersteuning rekenen voor de verloning van lokaal personeel. Wat de autofinanciering van Tapori betreft, komen deze gelden grotendeels voort uit de kostprijs van de consultaties en therapieën, Regelmatig organiseren we ook activiteiten zoals eefestijn, dansavond, prondemarkt, enz. om de autofinanciering op te schroeven.

103/1 hellend vlak: de toegang tot de verdieping van het hoofdgebouw kan, dankzij financiële steun van Rotary Menen, nu verbeterd worden voor mensen met een motorische handicap.

103/2 warmwater: installatie van een zonnepaneel met de steun van de gemeente Waregem. Warm water is nodig voor de douche en in de consultatie.

104/4, 105/3 en 108: soms moet ook dringend hulp geboden worden in uitzonderlijke omstandigheden zoals dringende medische hulp, dure onderzoeken of behandelingen, en in uitzonderlijk geval voedselpakketten voor welbepaalde families, o.a. met steun van het Sint-Augustinuscollege te Veurne (zie ook Wel en Wee in dit nummer): een paar kleine sommen worden daarvoor uitgetrokken.

106/1/1: personeelskost 2007 31587 – begroot 2008 14908. Binnen het geheel Revalidatie worden de personeelskosten herschikt. Nu het dagcentrum is opgestart (106/3/1), dankzij o.m. de steun van de Prov. West-Vlaanderen, komt nu aandacht vrij voor een opstart 'beschutte werkplaats', ondersteund door de gemeente Wevelgem onder de vorm van "duurzaam project" voor een periode van drie jaar. Het personeel wordt dus over het geheel van de revalidatie gespreid en er komt ook een grotere vorm van autofinanciering.

106/3/4 onderzoek: dankzij steun uit de provincie West-Vlaanderen werd een onderzoek opgestart rond 'relationele aspecten binnen de leefsituatie van jongeren met een handicap'. Dit onderzoek wordt afgerond in juni 2008 en is een goed uitgangspunt en presentatiekaartje om op politiek vlak verder te werken aan het beleid voor mensen met een handicap.. Zie Inge's plannen binnen de rubriek Wel en Wee

109/2 specifieke vorming: dankzij bijdrage van de gemeente Wevelgem konden personeelsleden eenmalig buiten Tapori kennis specifieke kennis opdoen in verband met projectontwikkeling, -uitvoering en -opvolging.

110 voeding: de bereiding van producten en verkoop in het winkeltje blijft goed draaien maar dit zou in de boekhouding toch duidelijker aan bod moeten komen. Het project autofinanciert zichzelf volledig, meer nog: binnen de elf maanden dat het winkeltje per jaar draait wordt telkenmale 100\$ afgedragen aan de algemene kas. Isabel kan dus via haar werk genoeg opbrengen voor haar eigen loon, voor het huurgeld van het winkeltje én dus nog afdragen aan Tapori: een mooi voorbeeld hoe het kan en moet.

111 recyclage: hierover kan je lezen in dit nummer.....een gestage groei met ook vormgeving via scheppapier en ook hier zou dat naar een autofinanciering moeten gaan.

112 varia: de poging van uit het personeel om na de vormingssessies al onmiddellijk binnen de revalidatie projecten uit te schrijven en daarmee aan te kloppen bij instanties uit België of Ecuador of bij lokale bedrijven is nog niet gelukt: de begroting werd dus echt niet gerealiseerd en Christina, de boekhoudster heeft in 2007 daarvoor iedere dollar drie keer moeten omdraaien.

Voor 2008 moet de medische consultatie helemaal voor haar eigen autofinanciering zorgen en daarnaast is het project 'apotheek voor chronische patiënten' een nieuw geheel.

Dit verklaart o.m. de forse verhoging van de autofinanciering 2008 tov 2007.

113/3 coördinatie: verplaatsingen, communicatiemiddelen, verloning voor de coördinatie à rato van 24u per week

En tenslotte bij '**Totaal en omrekening**'

De bijdrage uit België: die is voor 2008 licht verminderd doordat bepaalde eenmalige uitgaven niet meer voorkomen (hellend vlak, warmwater, opstart dagcentrum, onderzoek, specifieke vorming personeel).

De oproep blijft om, zolang Tapori voor zijn personeelswerking niet verloning krijgt van uit de Ecuadoraanse overheid, van uit België ons steentje te blijven bijdragen.

FINANCIEEL VERSLAG 2007 - BEGROTING 2008 uitgedrukt in \$								
			begroot vr 2007	waarvan autofinan- ciering 2007	uitgaven 2007	waarvan autofin 2007	begroot vr 2008	waarvan autofinan- ciering. 2008
Administra- tie	100							
	100/1	pers.kost	4798		4465		4941	
	100/2	kantoor- mat	300		307		350	
Basisvoor- zien	101							
	101/1	water/electr/ tel	1250		1247		1500	
Onderhoud	102							
	102/1	pers.kost	2804		2683		3028	
	102/2	materiaal	3000		2063			
Investering	103							
	103/1	hell.vlak					1400	
	103/2	warmwater					1200	
Med.Consul- t	104							
	104/1	honoraria	7728	4704	6544	3578	10128	14000
	104/2	pers.kost	918		918		4416	
	104/3	med.mat.	1000		1299		2000	
	104/4	med.fonds	1000		589		1000	
Psychother	105							
	105/1	pers.kost	5309	1250	4605	1343	4476	1500
	105/2	materiaal					50	
	105/3	soc.werk	1531		0			
Revalidatie	106							
	106/1	Integratie						6000
	106/1/1	pers.kost	32532	6000	31587	6591	14908	
	106/1/2	materiaal	2208		1946		400	
	106/2	Beschut.PI						
	106/2/1	pers.kost					9306	
	106/2/2	materiaal					1000	
	106/3	Dagcentrum						6000
	106/3/1	opstart	7219		7219			
	106/3/2	pers.kost					10721	
	106/3/3	materiaal					600	
	106/3/4	onderzoek	5000		3222		5000	

			begroot vr 2007	waarvan autofinan- ciering 2007	uitgaven 2007	waarvan autofin 2007	begroot vr 2008	waarvan autofinan- ciering. 2008
Bibliotheek	107							
	107/1	pers.kost	4593	200	4608	263	4861	350
	107/2	computer					400	
	107/3	materiaal	500		368		500	
Caritas	108		500		283		500	
Vorming	109							
	109/1	pers.kost	1600		1095		1700	
	109/2	specifieke vorm	6250		6250			
Voeding	110							
	110/1	girasoles		1200		1000		1100
Recyclage	111							
	111/1	pers.kost	1200		2765	906	2943	3015
	111/2	materiaal						
Varia	112							
	112/1		1760	13203	2110	2049		5000
	112/2		1500		1874			
Coördinatie	113							
	113/1	verpl/comm/bez	4200		4980		7000	
Totaal \$			98700	26557	93027	15730	94328	36965
				26,90%		16,90%		39,20%
Omrekening €	2007	gem.1€/1,3\$	75.923	20.428	71559	12100		
	2008	gem.1€/1,4\$					67377	26404

✓ *ogel van papier*

Vragen of opmerkingen bij

De ouders van Inge:

Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68

E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Inge Debrouwere/Saulo Diaz
Calle 11 febrero y Espejo s.n.
Zambiza
Quito
Ecuador

Telefoon/Fax

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29

Email:

debringe@ecnet.ec

De naam "**Tapori**" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysische of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

TAPORI—ECUADORIAANSE VERSIE—VANDAAG

Inge startte haar **Tapori-project** in 1993 en het was aanvankelijk vergelijkbaar met een consultatiebureau van het Belgische Kind en Gezin, weliswaar op kleinere schaal. Binnen deze consultaties werden al vlug de andere noden van de mensen duidelijk en zo groeide het project stap voor stap uit tot een interdisciplinair gezondheidscentrum, een "**Centro de Salud Integral**", dat staat voor een lokale maar toch structurele aanpak van de totale armoede-problematiek.

Op dit ogenblik bestaat het project uit de volgende **vier onderdelen**:

- Een medisch-sociaal luik (consultatiebureau).
- Een revalidatiecentrum waar in vier luiken de zorg voor mensen met een handicap opgenomen wordt.
- Een educatief luik met bibliotheek voor kinderen en jongeren en een avondschool voor jongeren en volwassenen.
- Een socio-economisch luik met twee microbedrijfjes.

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 30,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

000-0718676-03
Kontinenten — Doorniksesteenweg 149
8500 Kortrijk
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador

(Kontinenten is het administratief centrum voor missiewerking in het bisdom Brugge en vraagt sinds juli 2007 voor administratieve regeling 3% van het gestorte bedrag. De overige 97% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inge's werk.)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06
Inge Debrouwere
Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terecht komen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@skynet.be of 056/41.43.68 (ouders van Inge)